

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. ve věci

žalobce: **Spolek na podporu nezávislé justice Šalamoun**
sídlem U Mlýna 2232/23, Praha 4
proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019, č.j. **MSP-599/2019-OSV-OSV/7**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 2. 1. 2020 domáhal přezkoumání rozhodnutí ministerstva spravedlnosti (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován též správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění) uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5 (dále též „správní orgán 1. stupně“ nebo „obvodní soud“) ze dne 6. 9. 2019, č.j. 62 Si 888/2018-107 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce o informace podaná dne 30. 11. 2018 dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

informacím“). Podanou žádostí žalobce požadoval informace a kopie listin týkající se pravomocně skončeného trestního řízení vedeného ve věci obviněného [REDAKCE] u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp.zn. 1 T 19/2009.

- 2 Z obsahu správního spisu Městský soud v Praze zjistil, že žalobce žádostí ze dne 30. 11. 2018 konkrétně požádal o poskytnutí 1) usnesení o zahájení trestního stíhání, 2) všech protokolů z výslechu svědků - příslušníků Policie ČR, 3) všech protokolů o výslechu obviněného, 4) obžaloby, 5) protokolu o výslechu obviněného před soudcem, při kterém se měl doznat ke skutku kvalifikovanému jako trestný čin podplácení a vyslovit souhlas s podmíněným zastavením trestního stíhání, 6) usnesení ze dne 21. 8. 2009 o podmíněném zastavení trestního stíhání, včetně údaje o tom, kdy nabylo právní moci, 7) usnesení o tom, že se obviněný osvědčil, včetně údaje o nabytí právní moci. Dále žalobce požádal o sdělení 8) jména a příjmení samosoudce rozhodujícího v této věci, státního žalobce činného v tomto případě a jména a příjmení obhájce obviněného, jakož i 9) zda k výslechu obviněného před soudem došlo při hlavním líčení, veřejném zasedání, neveřejném zasedání nebo při jaké jiné, zákonem předpokládané formě soudního jednání, se tak stalo a kdy.
- 3 Správní orgán 1. stupně sdělením ze dne 6. 9. 2019 částečně vyhověl žalobci v bodu 6) až 9), přičemž tam požadované dokumenty zaslal v anonymizovaném znění. Ohledně bodu 1) až 5) správní orgán 1. stupně rozhodnutím ze dne 6. 9. 2019 žádost částečně odmítl s odkazem na výluky z poskytování informací uvedenou v ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím rozhodnutí ze dne 6. 9. 2019 potvrdil. Správní orgány při své úvaze o částečném odmítnutí žádosti vycházely z ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, který se týká ochrany soukromí a osobních údajů, a v souvislosti s tím z ust. § 81 až 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), které se týkají ochrany osobnosti a člověka, jakož i z čl. 4 odst. 1 a 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů). Vycházely též u usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002 sp. zn. III. ÚS 156/02, v němž se tento soud zabývá smyslem a účelem práva na informace.
- 4 V podané žalobě žalobce vznesl pět žalobních námitek.
- 5 V první žalobní námitce namítl nevydání prvostupňového rozhodnutí oprávněnou úřední osobou, neboť tou není asistent soudce, ale předseda (místopředseda) soudu.
- 6 V druhé žalobní námitce namítl nadbytečnost anonymizace zaslaných dokumentů, neboť některé údaje nejsou osobními údaji a nepoživají tak ochrany; platí to i o příjmení obviněného. Uvedl dále, že obviněný je osobou veřejného zájmu, neboť jeho opakovaná široce medializovaná trestná činnost je věcí veřejnou, proto k anonymizaci jeho příjmení není dán důvod už vůbec.
- 7 Ve třetí žalobní námitce namítl vydání instrukce žalovaného č. 13/2008-SOSV-SP ze dne 24. 7. 2009, vymezující rozsah anonymizace soudních písemností, bez zákonného zmocnění, a vadu v posupu žalovaného, pokud podle této instrukce rozhodoval. Poukázal

na rozhodovací činnost Krajského soudu v Praze, který tento závěr opakovaně vyslovil v několika rozsudcích.

- 8 V čtvrté žalobní námitce namítl, že v případě pravomocně skončeného trestního řízení nejde o případ výluky podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, ale žádost je nutno posuzovat podle ust. § 11 odst. 4 písm. a), odst. 6. uvedeného zákona a zvažovat, zda se jedná o probíhající trestní řízení a není zde jiný důležitý důvod.
- 9 V páté žalobní námitce namítl nedůvodnost odepření poskytnutí kopie protokolu z výsledku obviněného před soudem dne 17. 8. 2009 s ohledem na to, že žalobci již byly na jeho žádost poskytnuty protokoly o výsledku svědků (policistů) a o výsledku obviněného sepsané policejním orgánem v přípravném řízení. Za této situace schází rozumný, zákonný a především proporcionální důvod pro odmítnutí žádosti o zaslání protokolu o výsledku téhož obviněného, provedeného před soudem po podání obžaloby. Žalobce namítl, že na poskytnutí informace je veřejný zájem, kdy otázkou veřejného zájmu je i otázka důvěryhodnosti a míry případné zkorumpovatelnosti justice, resp. sklonu justice k nestandardním postupům a nestandardním rozhodnutím, za nestandardních okolností, jako byly právě v případě neveřejného výsledku obviněného před soudem dne 17. 8. 2009, kam se obviněný dostavil bez předvolání a kde se doznal ke skutku kvalifikovanému jako trestný čin podplácení a souhlasil s podmíněným zastavením trestního stíhání. Žalobce doplnil, že v rámci své činnosti vystupuje jako tzv. „hlídací pes“, pokud jde o dodržování práva, zákonnost a etiku v rámci justice, což v případě střetu práva na informace a práva na ochranu soukromí je podle udikatury Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu důvod pro upřednostnění práva na informace.
- 10 V doplnění žaloby došlém Městskému soudu v Praze dne 24. 1. 2022 žalobce nejprve poukázal na průtahy a obstrukce žalovaného při vyřizování jeho žádosti, byť si je žalobce vědom, že nedodržení zákonných lhůt ještě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Naznačil, že důvodem může být krytí korupce a zcela nestandardního soudního rozhodování. Odkázal na judikaturu vysokých soudů, která potvrzuje důležitou roli práva na informace při ochraně před zneužíváním veřejné moci. Popsal, jakého skutku se obviněný dopustil v roce 2009 a jak v jeho věci podle informací publikovaných v médiích reagovaly orgány činné v trestním řízení. Dále žalobce zopakoval a rozvedl již vznesené žalobní námitky.
- 11 K první žalobní námitce doplnil, že ze sdělení o částečném poskytnutí informace ze dne 6. 9. 2019 není patrné, zda jej učinila předsedkyně soudu či asistent soudce, neboť je v něm uvedeno jméno asistenta soudce a současně funkce předsedkyně soudu.
- 12 K druhé žalobní námitce doplnil, že plná jména a příjmení účastníků řízení nebo obžalovaných, bez jakékoliv anonymizace, bývají běžně soudy uveřejňována, odkázal též na relevantní judikaturu a odbornou literaturu v této oblasti a rozsáhle z ní citoval.
- 13 Ke třetí žalobní námitce doplnil, že postupoval-li žalovaný podle instrukce žalovaného, byl jeho postup nejen nezákonný, ale i neústavní, neboť nelze připustit, aby vztah mezi státem a občanem byl regulován za pomoci předpisu převážně interní povahy, vydávaného pro

vnitřní potřebu resortu. Žalobce odkázal na judikaturu Krajského soudu v Praze, z níž plyne, že v případě kolize instrukce s právním předpisem je třeba respektovat obecně závazný právní předpis. Nadto upozornil, že k vydání instrukce jako takové ani nebyl žalovaný zmocněn, jelikož dle svého názvu je tato instrukce prováděcím předpisem, přičemž ust. § 21 zákona o svobodném přístupu k informacím zmocňuje k vydání prováděcích předpisů pouze vládu a ministerstvo vnitra.

- 14 Ke čtvrté žalobní námitce doplnil, že zatímco ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím se týká rozhodovací činnosti soudů obecně (v oblasti soukromoprávní, potažmo správní), žalobce žádal o informace o trestním řízení, které má povahu veřejnoprávní a kde je omezení práva na informace vymezeno ust. § 11 odst. 4 písm. a), odst. 6 zákona. Žalovaný přitom nesprávně vyložil ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona jako ustanovení speciální, dopadající na všechny druhy soudních řízení (včetně trestních), dle žalobce je tomu právě naopak, speciálními ustanoveními jsou jím odkazovaná, která komplexně upravují výluky z práva na informace v trestních řízeních (jejíž součástí je i fáze řízení před soudem).
- 15 K páté žalobní námitce doplnil úvahy o nestandardnosti či přímo nezákonnosti úkonu, jehož výstupem byl protokol z výsledku obviněného před soudem dne 17. 8. 2009, spekuloval o možných důvodech tehdejšího postupu soudu.
- 16 Nově žalobce vznesl šestou žalobní námitku, v níž namítl, že správní orgán 1. stupně v rozporu se zákonem nerozhodl o žádosti žalobce o poskytnutí lhůty k doplnění odvolání, kterou vznesl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
- 17 Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí. Spolu se zrušením napadeného rozhodnutí se domáhal též zrušení rozhodnutí prvostupňového.
- 18 Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Vzhledem k podobnosti odvolacích a žalobních námitek měl za to, že námitky dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a věcně se vyjádřil stejně, jako to učinil v odkazovaném odůvodnění.
- 19 Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
- 20 O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení na výzvu soudu nesdělili, že trvají na nařízení jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy na rámec toho, co plyne ze správního spisu.
- 21 Při přezkumu napadeného rozhodnutí městský soud vyšel zejména z následující právní úpravy.

- 22 Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím mají povinné subjekty, kterými jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce, povinnost poskytovat podle tohoto zákona informace vztahující se k jejich působnosti.
- 23 Podle ust. § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.
- 24 Podle ust. § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
- 25 Podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.
- 26 Podle ust. § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.
- 27 Podle ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
- 28 Městský soud v Praze před vypořádáním jednotlivých žalobních námitek podotýká, že text žaloby (resp. doplnění žaloby ze dne 20. 1. 2020) obsahuje obdobné argumenty jako text žalobcova odvolání podaného ve správním řízení (resp. doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2019), kdy celé pasáže odvolání byly žalobcem převzaty do žaloby. Městský soud je přitom toho názoru, že žalobci se v napadeném rozhodnutí dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na veškeré jeho námitky. Žalobce v podané žalobě nepřináší žádné relevantní argumenty, kterými by zpochybňoval vyřčené právní a skutkové závěry žalovaného. Vzhledem k tomu, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené a pouze tak žalobci poskytnout „jinou“ či „lepší“ odpověď na jeho námitky, bude soud v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2007, č.j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29.5.2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že správní soud je povinen reagovat na každou z dílčí argumentace a tu obsáhle vyvrátit, jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

- 29 Žalobce v první žalobní námitce namítá nezákonnost a nicotnost prvostupňového rozhodnutí pro nevydání oprávněnou úřední osobou, jakož i nezákonnost a nicotnost sdělení o částečném poskytnutí informace pro nesrozumitelnost.
- 30 Městský soud o prvostupňovém rozhodnutí z obsahu správního spisu zjistil, že v prvostupňovém rozhodnutí je jako úřední osoba uveden asistent soudce, a to jménem i funkcí. Dokument tedy vyhotovil (nikoli jen podepsal, jak nepřesně uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí) asistent soudce.
- 31 Z ust. § 127 odst. 1 písm. g) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), plyne, že poskytování informací soudem podle zákona o svobodném přístupu k informacím zajišťuje předseda okresního soudu.
- 32 Z ust. § 119 odst. 3 zákona o soudech a soudcích plyne možnost v rozsahu a za podmínek stanovených zákonem pověřit státní správou soudu i zaměstnance působící u příslušného soudu, tedy i asistenty soudců.
- 33 Podle ust. § 3 odst. 2 zákona o soudech a soudcích v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem se na rozhodovací a jiné činnosti soudů podílejí justiční čekatelé, asistenti soudců, vyšší soudní úředníci, soudní tajemníci a soudní vykonavatelé.
- 34 Takovým „zvláštním právním předpisem“ je zákon č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 121/2008 Sb.“).
- 35 Dle ust. § 1 odst. 1 zákona č. 121/2008 Sb. je vyšší soudní úředník oprávněn provádět v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem úkony soudu, které jsou mu svěřeny, a to nejen v občanském soudním řízení, v soudním řízení správním a v trestním řízení, ale též v jiné činnosti soudu.
- 36 Dle ust. § 36a odst. 5 zákona o soudech a soudcích je asistent soudce oprávněn podílet se na rozhodovací činnosti soudu v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem pro vyšší soudní úředníky; na jeho postavení se přiměřeně použijí ustanovení upravující postavení vyšších soudních úředníků.
- 37 Z ust. § 1 odst. 2 Vnitřního a kancelářského řádu pro okresní, krajské a vrchní soudy (Instrukce ministerstva spravedlnosti č. 505/2001-Org), v rozhodném znění, vyplývá, že předseda soudu je oprávněn organizovat mimo jiné též správu soudu, včetně podatelny, spisovny a účtárny. Rovněž je oprávněn určit, jak jsou začleněni zaměstnanci odborného aparátu soudu a kterými pracemi se pověřují.
- 38 Z Rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 5 na rok 2019, se změnami k 1. 9. 2019, ve znění rozhodném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, č.j. 60 Spr 888/2018 (dostupný na: <https://justice.cz/web/obvodni-soud-pro-prahu-5/rozvrh-prace>), vyplývá, že příslušný asistent soudce, který vyhotovil prvostupňové rozhodnutí, byl rozvrhem práce

organizačně zařazen do správy soudu a byl pověřen k vedení agendy poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v souladu s platnou právní úpravou, ke komplexnímu vyřizování a rozhodování v agendě o poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v souladu s platnou právní úpravou, k rozhodování o odmítnutí nebo odložení žádosti, v případě podaného opravného prostředku proti rozhodnutí k vypracování předkládací zprávy pro Ministerstvo spravedlnosti.

- 39 V posuzované věci tedy městský soud zjistil, že zákonná ustanovení umožňují předsedovi soudu pověřit jinou činností soudů, tedy i výkonem správy soudu, mimo jiné též asistenty soudců. Smyslem daných ustanovení je umožnit nastavení pravidel efektivního výkonu státní správy soudu tak, aby správa soudu nebyla ochromena při plnění svých úkolů v případě delší nepřítomnosti předsedy soudu (např. v případě dovolené či déle trvající nemoci), případně aby nedošlo k zahlcení předsedy soudu. V posuzované věci byl příslušný asistent pověřen k rozhodovací činnosti rozvrhem práce obvodního soudu platným v rozhodné době. Městský soud v Praze má za to, že bylo-li rozhodnutí správního orgánu 1. stupně vydáno prostřednictvím asistenta, který působí v rámci organizační struktury obvodního soudu a který byl rozvrhem práce pověřen výkonem správy soudu spočívajícím v rozhodovací činnosti v agendě poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, není jeho rozhodnutí nezákonné ani nicotné (srovnej: usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2020 č.j. Nad 162/2019-19). Žalobní námitka, že proces rozhodování je vadný a prvostupňové rozhodnutí je nezákonné či nicotné z důvodu rozhodování jinou úřední osobou než předsedkyní soudu, tak není opodstatněná.
- 40 Pokud jde o sdělení o částečném poskytnutí informace, městský soud z obsahu správního spisu zjistil, že ve sdělení o částečném poskytnutí informace je uvedeno jméno asistenta soudce a funkce předsedkyně soudu. Z úředního záznamu ze dne 25. 9. 2019, z opravy sdělení o částečném poskytnutí informace a z přípisu žalobci ze dne 25. 9. 2019 městský soud dovodil, že sdělení o částečném poskytnutí informace ze dne 6. 9. 2019 vyhotovil asistent soudce a nikoli předsedkyně soudu; uvedení funkce předsedkyně soudu na sdělení bylo písařskou chybou.
- 41 Městský soud v Praze přisvědčuje žalobci, že sdělení obsahuje vadu, k níž došlo administrativním pochybením při vyhotovení dokumentu. Zákon o svobodném přístupu k informacím však nestanoví formální náležitosti poskytnutí informace. Je tedy zjevné, že na sdělení o poskytnutí informace nejsou kladeny takové nároky, jako na rozhodnutí správního orgánu. Proto je městský soud přesvědčen, že žalobcem namítaná vada sdělení nemůže mít vliv na zákonnost postupu správního orgánu 1. stupně a už vůbec nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadených rozhodnutí.
- 42 První žalobní námitku tedy soud neshledal důvodnou.
- 43 V druhé žalobní námitce žalobce namítá nadbytečnost anonymizace poskytnutých informací.

- 44 Podle ust. § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“ (který na danou věc dopadá dle přechodného ust. § 66 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů) se osobním údajem rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
- 45 Podle ust. § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů pro účely tohoto zákona se rozumí citlivým údajem osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuální životě subjektu údajů a genetický údaj subjektu údajů; citlivým údajem je také biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů.
- 46 Podle ust. § 10 zákona o ochraně osobních údajů při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.
- 47 V rovině ústavněprávní je nutné odkázat na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále také jen „Listina“), podle něhož jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.
- 48 Čl. 17 odst. 4 Listiny stanoví, že svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Toto ustanovení tedy připouští, že právo na informace jako jedno ze základních politických práv, lze omezit zákonem. Při takovém omezení je však třeba v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstaty a smyslu omezovaných základních práv a stanovená omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které by byla stanovena. Tedy rozsah omezení základních práv a svobod je třeba vykládat restriktivně.
- 49 Podle čl. 7 odst. 1 Listiny je nedotknutelnost osoby a jejího soukromí zaručena.
- 50 Z čl. 10 odst. 1 Listiny plyne, že každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno.
- 51 V případě střetu práva na soukromí a práva na informace je relevantní čl. 10 odst. 2 Listiny, podle kterého má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.
- 52 Podle čl. 10 odst. 3 Listiny má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
- 53 Městský soud v Praze při řešení dané problematiky odkazuje předně na judikaturu Ústavního soudu, který v nálezu Pl. ÚS 2/10 uvedl, že „při střetu základního politického

práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv, která stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým.“

- 54 Na mezinárodněprávní úrovni je relevantní čl. 10 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „EÚLP“), který v prvním odstavci stanoví, že každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.
- 55 Podle čl. 10 odst. 2 EÚLP výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.
- 56 Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) je třeba zákonná omezení práva na svobodu projevu vykládat restriktivně. Ve věci Nilsen a Johnsen proti Norsku (rozsudek ze dne 25. 11. 1999, stížnost č. 23118/93) ESLP uvedl, že *„[s]voboda projevu, v podobě, v jaké ji zakotvuje čl. 10, podléhá výjimkám, které ovšem musí být úzce interpretovány, přičemž nezbytnost každého omezení musí být prokázána přesvědčivým způsobem. Ověření "nezbytnosti" inkriminovaného zasahování "v demokratické společnosti" pro Soud znamená zabývat se otázkou, zda odpovídalo na "naléhavou společenskou potřebu", zda bylo "přiměřené sledovanému legitimnímu cíli" a zda důvody, na něž se odvolaly vnitrostátní orgány pro jeho ospravedlnění, jsou "relevantní a dostatečné“.*
- 57 Omezení práva na informace vychází z ust. § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím, dle něhož povinný subjekt poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Toto ustanovení ve spojení s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož se informace osobní povahy a osobní údaje poskytnou jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, je zákonným základem anonymizace soudních rozhodnutí. Nicméně anonymizace musí být prováděna v souladu s Listinou i EÚLP. Tedy anonymizování údajů musí být nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Přitom nezbytnost takového omezení musí být přesvědčivě prokázána.
- 58 Městský soud v Praze je toho názoru, že anonymizace osobních údajů v rozsudcích a dalších soudních dokumentech poskytovaných na žádost v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím je opatřením nezbytným pro ochranu práv a svobod druhých. Právo na ochranu osobních údajů spadá pod širší kategorii ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny). Nezbytnost tedy plyne z cíle ochránit soukromý a osobní život osoby, jejíž údaje jsou anonymizovány.

- 59 K výkladu ust. § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 8. 2009, č.j. 1 As 51/2009-106, podle něhož z ust. § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím vyplývá, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených na požadované listině nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celé této listiny, ale pouze důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Pokud tedy taková listina obsahuje např. osobní údaje ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, je povinností správního orgánu, nejsou-li jiné zákonné důvody k jejímu odepření, kopii takové listiny žadateli poskytnout, ovšem v anonymizované podobě, tedy v podobě, kde budou na listině uvedené osobní údaje znečitelné.
- 60 Z výše uvedeného vyplývá, že osobní a citlivé údaje ve smyslu ust. § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů je třeba chránit a jako takové jsou vyloučeny z působnosti zákona o svobodném přístupu k informacím.
- 61 Otázkou stěžejní pro posouzení druhé žalobní námitky je to, zda je jméno a příjmení osoby obviněného, uvedené v usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání a v usnesení o tom, že se obviněný osvědčil, takovým chráněným osobním údajem.
- 62 Žalobce v žalobě uvádí, že jméno a příjmení obviněného vůbec není osobním údajem. S tímto názorem soud nesouhlasí. Podle zákona o ochraně osobních údajů je osobním údajem taková informace, která se týká určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
- 63 Lze též odkázat na definici osobních údajů, která je obsažená v čl. 2 směrnice č. 95/46/ES, jež byla do českého právního řádu transponována prostřednictvím zákona o ochraně osobních údajů. Osobními údaji se rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě (subjekt údajů); identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity. Z recitálu č. 26 směrnice plyne, že pro určení, zda je osoba identifikovatelná, je třeba přihlídnout ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity jak správcem, tak jakoukoli jinou osobou pro identifikaci dané osoby. Přitom zásady ochrany se nevztahují na údaje, které byly anonymizovány tak, že subjekt údajů již není identifikovatelný.
- 64 Pro úplnost soud odkazuje též na definici osobních údajů obsaženou v nařízení EP a Rady (EU) č. 2016/679 ze dne 27. 4. 2016, které ruší směrnici č. 95/46/ES. Podle čl. 4 odst. 1 jsou považovány za osobní veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.

- 65 Samotné jméno a příjmení sice není schopné samo o sobě vždy jednoznačně určit konkrétní fyzickou osobu, je však identifikátorem, prostřednictvím kterého lze se znalostí kontextu osobu určit. Takovým kontextem bude i usnesení trestního soudu o podmíněném zastavení trestního stíhání a o tom, že se obviněný osvědčil, z jejichž odůvodnění plynou poznatky, které jsou schopné vymezit nositele určitého jména a příjmení zcela jednoznačně. V kontextu usnesení trestního soudu bude osoba obviněná jednoznačně určitelným subjektem, a její jméno a příjmení tak lze považovat za informaci, která se této osoby týká.
- 66 Žalobce v žalobě sice odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu z dne 29. 7. 2009, č.j. 1 As 98/2008-148, jeho závěry však nelze na právě projednávaný případ bez dalšího aplikovat. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že za „osobní údaj [...] nepovažuje ani jméno a příjmení osoby (návštěvníka) ve spojení s číslem jeho občanského průkazu. Ani na základě těchto údajů totiž není možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat. Neexistuje totiž žádný veřejně dostupný registr čísel občanských průkazů, v němž by bylo možné zjistit identitu osoby podle čísla průkazu.“ V posuzované věci však byly v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím požadovány údaje z knihy návštěv vedené na služebně policie v Praze, kde se v jednom řádku uvádí datum, čas příchodu, jméno a číslo občanského průkazu návštěvy, hodnost a příjmení policisty, za kterým návštěva směřuje, a konečně čas odchodu. Na takovém dokumentu tedy není vyličen kontext, z něhož by bylo možné osobu návštěvníka identifikovat, a to na rozdíl od právě projednávaného případu, kde jméno a příjmení v kontextu podrobně vyličené trestní věci vede k jednoznačnému určení osoby obviněné.
- 67 Pokud tedy žalobce v žalobě namítá, že samotné jméno a příjmení fyzické osoby není osobním údajem, který by mohl vést k identifikaci konkrétní osoby, nemůže být tato námitka v projednávané věci důvodná, neboť argumentace žalobce se míjí s důvody napadeného rozhodnutí. Žalovaný nezaložil svůj závěr na tom, že příjmení fyzické osoby představuje osobní údaj samo o sobě, ale ve spojení s odůvodněním obou usnesení v trestní věci, která byla žalobci v anonymizované podobě poskytnuta. Tento závěr je v souladu se závěry judikatury, z níž vyplývá, že je třeba, a to i v případě jména a příjmení, zvažovat, zda by osoba byla určitelná na základě souhrnu poskytovaných údajů (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č.j. 6 As 168/2018-25).
- 68 Pokud jde obecně o osobní údaje osob uvedených v soudních rozhodnutích, lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2011, č.j. 44 A 33/2011: „Právo na informace automaticky nezahrnuje právo na poskytnutí osobních údajů účastníků řízení, natož pak svědků či osob poškozených trestnou činností. Tyto údaje mohou být zahrnuty jedině tehdy, jestliže lze shledat legitimní zájem na tom, aby se staly součástí veřejné diskuse. Legitimní zájem lze spatřovat tehdy, jde-li o osoby veřejně činné, pokud v soudním řízení vystupují právě v souvislosti se svou veřejnou činností, resp. je-li znalost jejich účasti v daném řízení relevantní skutečností pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby, která veřejnou funkci vykonává nebo usiluje o její výkon. Míra poskytnutí takových údajů bude přitom dána intenzitou vztahu konkrétního řízení a dílčích osobních údajů k veřejné činnosti dotčené osoby, popř. výjimečně i významem zastávané funkce pro stát, z níž plyne i právo veřejnosti na znalost např. zdravotního stavu osoby, popř. povahy útoků proti ní.“

- 69 Stejně tak se Městský soud v Praze ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Praze ohledně toho, že je třeba odlišovat osobní údaje osob s ohledem na to, za jakých okolností vstoupily do soudního řízení: „Je nepochybně legitimní rozlišit pozici účastníků řízení, jejichž jména již tradičně spolu se spisovou značkou slouží k identifikaci konkrétního soudního řízení a jsou tedy již v průběhu samotného řízení veřejně přístupná na úřední desce soudu nebo na vývěsce před soudní síní, od pozice svědků, kteří zpravidla nemají žádný zájem být součástí soudního procesu a u nichž na rozdíl od žalovaného se v řízení nejedná o jejich právech či povinnostech. V některých případech je dokonce svědkům poskytována zvláštní ochrana, která vede k jejich anonymitě i v rámci samotného jednání soudu. V případě osob poškozených trestnými činy je pak významným faktorem také jejich ochrana před sekundární viktimizací, která dále zintenzivňuje význam ochrany jejich osobních údajů tím, že zde hrozí i velmi citelné porušení práva na lidskou důstojnost a osobní čest podle čl. 10 odst. 1 Listiny. Je tedy zřejmé, že se pozice žalobce, obžalovaného a žalovaného, a také pozice svědků a poškozených z pohledu zájmu na ochraně jejich osobních údajů z ústavního hlediska liší. Proto je třeba též řešit diferencovaně otázku údajů, které jsou o nich poskytovány.“
- 70 Obdobně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2011, č.j. 2 As 21/2011-166: „Je totiž třeba vždy bedlivě odlišovat, o jaké údaje se jedná a ke komu se vztahují. Je tak jistě kvalitativně jiná situace u osobních až intimních údajů, týkajících se osoby poškozeného (vyostřeně řečeno, např. týraného dítěte či znásilněné ženy) a naopak pravomocně odsouzeného pachatele trestného činu.“
- 71 S ohledem na čl. 10 odst. 1 Listiny není dle názoru městského soudu ve veřejném zájmu poskytovat veřejnosti v rámci předmětných usnesení trestního soudu osobní údaje osoby, jejíž trestní stíhání bylo zastaveno. Zatímco zájem veřejnosti na zjištění totožnosti obžalovaného v trestní věci a na identifikaci konkrétního soudního řízení prostřednictvím jména a příjmení obžalovaného převáží nad ochranou jeho soukromí a osobnosti, u osoby, která obžalovaná nebyla, tak silný zájem veřejnosti není. Naopak je zde potřeba chránit identitu takové osoby, aby zveřejňováním jejího jména fakticky nedocházelo k prolamování zásady presumpce nevinny.
- 72 Právě projednávaná situace se liší od žalobcem odkazovaných věcí, které projednával Krajský soud v Praze (č.j. 44 A 75/2011, 44 A 73/2010, 44 A 84/2010), protože v nich vždy šlo o jméno a příjmení osob vystupujících v pozici žalobců, tj. osob veřejně činných.
- 73 Pokud jde o argument, že anonymizace je nelogická v situaci, kdy plná jména a příjmení subjektů jsou soudem uveřejňována například na seznamu jednání, vyvěšeném na dveřích jednací síně, městský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 25. 3. 2011, č.j. 2 As 21/2011-166: „citovaným čl. 96 odst. 2 Ústavy stanovená veřejnost vyhlásování rozsudku je něco kvalitativně jiného než další veřejné šíření informací, v tomto rozsudku obsažených. Jestliže totiž smyslem a plně legitimním důvodem veřejnosti vyhlásování rozsudků je transparentnost justice a preventivní působení práva, nelze z toho fakticky dovozovat, že by tyto rozsudky měly sloužit současně i třeba jako prostředky ke skandalizaci či dehonestaci dotčených osob.“ Městský soud má za to, že uvedená argumentace je přílehlavá i na posuzovanou věc, neboť je v ní formulován obecný závěr ve vztahu k potřebě chránit osobní údaje dotčených osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č.j. 6 As 168/2018-25). Pouhá skutečnost, že osobní údaje byly zveřejněny v rámci

soudního řízení, neznamena, že by tyto údaje pozbyly ochrany do budoucna. Smyslem veřejnosti jednání před soudem (hlavního líčení) a veřejnosti vyhlášení rozsudku tedy není zveřejňování osobních údajů a informací týkajících se soukromí obžalovaného či jiných osob, nýbrž umožnění veřejné kontroly průběhu soudního řízení. Osobní údaje zveřejněné v průběhu soudního řízení poté požívají opět plné ochrany.

- 74 Žalobce dále namítá, že nedává smysl anonymizovat jméno a příjmení, které se již objevilo v médiích. Podle soudu však skutečnost, že jiný subjekt zveřejnil konkrétní jméno a příjmení osoby, nevede k tomu, že by takové jméno a příjmení ztratilo statut osobního údaje, s nímž musí povinné subjekty dle zákona o svobodném přístupu k informacím zacházet tak, jak jim ukládá zákon. Je povinností povinného subjektu při poskytování informací chránit osobní a citlivé údaje a této povinnosti se nemůže zprostit odkazem na to, že tyto údaje byly zveřejněny někým jiným.
- 75 Ani skutečnost, že požadovaná informace souvisí s tím, že subjekt osobních údajů byl obviněn z trestného činu, nesnižuje legitimitu zájmu subjektu údajů na jeho ochraně. Osoby, s nimiž je vedeno trestní řízení, nadále požívají ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí a osobních údajů.
- 76 Městský soud tak shrnuje, že ani druhá žalobní námitka není důvodná.
- 77 Ve třetí žalobní námitce žalobce namítá nezákonnost instrukce žalovaného vymezující rozsah anonymizace soudních písemností.
- 78 Jak je Městskému soudu v Praze známo z úřední činnosti, výše zmíněná instrukce je interním normativním aktem vydaným žalovaným s cílem zajistit jednotný postup při vyřizování žádostí o informace podaných dle zákona o svobodném přístupu k informacím v resortu justice. Soud souhlasí s tím, že jde o vnitřní akt, který nemůže mít přednost před obecně závaznými právními předpisy. Nicméně v daném případě dospěl soud k závěru, že ve vztahu k jménu a příjmení osoby obviněné není text instrukce v rozporu se zákonem. Naopak, jak bylo rozvedeno výše, z ust. § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s ust. § 8a uvedeného zákona lze dovodit povinnost anonymizovat osobní údaje, neboť zájem na ochraně osobních údajů takové osoby převáží nad právem na informace. Pokyn instrukce, dle kterého se anonymizuje jméno a příjmení fyzické osoby, je tak ve vztahu k posuzovaným osobám v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu, že důvody částečného odmítnutí žádosti plynou přímo ze zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení se zákonem o ochraně osobních údajů, městský soud nepovažuje za potřebné se zákonností směrnice a pravomocí k jejímu vydání blíže zabývat. Posouzení této námitky totiž nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V podrobnostech tak Městský soud v Praze pouze odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (body 50 až 52), v němž se žalovaný vyčerpávajícím způsobem se vznesenou námitkou nezákonnosti předmětné instrukce vypořádal. Městský soud se s odůvodněním napadeného rozhodnutí ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal, neboť by jen jinými slovy opakoval totéž.
- 79 Ani třetí žalobní námitku tedy soud neshledává důvodnou.

- 80 Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítá vztah speciality mezi ust. § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a ust. § 11 odst. 4 písm. b), odst. 6 téhož zákona.
- 81 I touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval a dle přesvědčení soudu učinil správné právní závěry, proto soud odkazuje na body 53 až 59 odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplňuje následující.
- 82 Podle odborné právní literatury se dle ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím neposkytují informace, které souvisejí s rozhodováním soudů, s postupem soudů a s jejich úkony, které směřují ke zjištění skutkového stavu věci a informace související s úkony účastníků učiněnými vůči soudu a vůči ostatním účastníkům řízení (Jelínková, Jitka a Tuháček, Miloš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Komentář k § 11. 2017. Wolters Kluwer. ISBN: 978-80-7552-859-9).
- 83 Obsah pojmu „rozhodovací činnost soudů“ pak ve svém rozhodnutí ze dne 7. 12. 2016, č.j. 29 A 133/2015-112, vyložil Krajský soud v Brně. Krajský soud v Brně v této věci posuzoval právní otázku, zda pojem „rozhodovací činnost soudů“ zahrnuje informace o tom, jaký soudní asistent připravoval podklady k rozhodnutí Ústavního soudu, seznam veškeré jeho práce v souvislosti s dotčenou věcí, sdělení, zda soudcům připravoval výtah z judikatury Nejvyššího soudu apod. Krajský soud v Brně nejprve odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č.j. 8 As 50/2008-75, podle kterého je za rozhodovací činnost soudů ve smyslu ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím *„třeba považovat nejen postup soudů v řízení a jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a k jeho právnímu posouzení, ale i vlastní rozhodování soudů, resp. rozhodnutí ve věci samé.“* Krajský soud v Brně následně dovodil, že z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací mechanismus soudu v konkrétní věci (s výjimkou samotného rozhodnutí). Do tohoto mechanismu pak spadá např. i příprava podkladů k rozhodnutí (shrnutí skutkových či právních okolností případu, rešerše relevantních právních názorů plynoucích z judikatury, literatury či jiných informačních zdrojů, nástin řešení sporných otázek, vypracování konceptu rozhodnutí apod.).
- 84 Jak bylo uvedeno výše, judikatura již podala výklad pojmu „rozhodovací činnost soudů“, který je stěžejní pro výklad ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Tento výklad dle přesvědčení Městského soudu v Praze zahrnuje i informace, které žalobce po žalovaném požaduje v nyní posuzované věci. Usnesení o zahájení trestního stíhání, protokoly o výslechu svědků a obviněného či obžaloba lze klasifikovat jako informace, které souvisejí s „rozhodovací činností soudů“ podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, neboť jde o úkony, které teprve vedou ke konečnému výsledku, a jsou tedy pouhou součástí rozhodovacího mechanismu v dané věci. Námitka speciality mezi ust. § 11 odst. 4 písm. a), odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím a ust. § 11 odst. 4 písm. b) téhož zákona je zcela nepřipadná, neboť účelem prvně uvedeného ustanovení je především zabránit zmaření či ohrožení účelu trestního řízení, zatímco v případě výluky z práva na informace dle ustanovení aplikovaného žalovaným se jedná o ochranu nezávislosti a nestrannosti soudní moci, která se vztahuje nejen na řízení probíhající, ale též na řízení již skončená, a to především z preventivních důvodů ve vztahu k budoucímu rozhodování soudu.

- 85 Čtvrtá žalobní námitka tak není důvodná.
- 86 V páté žalobní námitce žalobce namítá nedůvodnost odepření poskytnutí kopie protokolu z výsledku obviněného před soudem dne 17. 8. 2009.
- 87 Městský soud v Praze s odkazem na odůvodnění čtvrté žalobní námitky rekapituluje, že požadovaný dokument, kterým je protokol o neveřejném výsledku obviněného, je třeba zahrnout pod pojem rozhodovací činnosti soudu, jak stanoví ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť jde o záznam procesní aktivity soudu a účastníka řízení, která vede k rozhodnutí ve věci samé. Výstupem z tohoto záznamu je pak usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání, které žalobci k jeho žádosti poskytnuto bylo. Žalobce tak měl možnost seznámit se s informacemi obsaženými v tomto soudním rozhodnutí, čímž byl naplněn účel práva na svobodný přístup k informacím.
- 88 Městský soud nemůže přihlídnout k dílčí námitce, že žalobci byly poskytnuty protokoly o výsledku svědků a obviněného sepsané v přípravném řízení. Uvedenou skutečnost soud považuje za nerelevantní pro posouzení správnosti postupu žalovaného ve věci konkrétních požadovaných dokumentů, kterých se týká napadené rozhodnutí. Ohledně nich městský soud uzavírá, že je třeba je zahrnout pod pojem rozhodovací činnosti soudu, jak stanoví ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, a vztáhnout na ně výluky z práva na informace.
- 89 Namítá-li žalobce, že přístupem k předmětnému protokolu o výsledku obviněného hodlá realizovat kontrolu veřejnosti nad činností justice, pak ani tato dílčí námitka nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost. Podle přesvědčení soudu je veřejný zájem na kontrole soudní moci dostatečně uspokojen právě poskytnutím rozhodnutí o věci samé, tedy v posuzovaném případě poskytnutím usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání. Omezení práva na informace dle ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím není v principu založeno na odmítnutí přístupu veřejnosti k jakýmkoliv informacím o rozhodovací činnosti soudů, neboť zákon ukládá povinným subjektům poskytovat žadatelům pravomocné rozsudky. Omezení dané uvedeným ustanovením je limitováno například požadavky nezasahovat do věci v průběhu procesu, do vlastní rozhodovací činnosti soudu, jakož i opatřeními v zájmu ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací či zachování autority a nestrannosti soudní moci (čl. 10 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Je zjevné, že výkon svobody práva na informace je tedy zákonem omezen důvodně. Žalovaný pak postupoval zcela správně a nijak nepochybil, pokud se tímto zákonem řídil.
- 90 Ani pátá žalobní námitka tak není důvodná.
- 91 V šesté žalobní námitce žalobce namítá procesní pochybení žalovaného v odvolacím řízení.
- 92 Z obsahu správního soudu předloženého žalovaným k tomu soud zjistil, že v podaném odvolání ze dne 24. 9. 2019 žalobce požádal o poskytnutí lhůty o délce 15 dní na doplnění odvolání, žalovaný na tuto žádost nereagoval, žalobce dne 9. 10. 2019 doplnil odvolání.

V napadeném rozhodnutí žalovaný argumentaci žalobce uplatněnou v doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2019 zohlednil a vypořádal.

- 93 Městský soud nejprve konstatuje, že odvolání ze dne 24. 9. 2019 mělo všechny zákonné náležitosti, zejména z něj bylo patrné, proti jakému orgánu směřuje, jaké rozhodnutí napadá, obsahovalo též odvolací námitky. Za této situace nebyl žalovaný odvolací orgán povinen stanovit lhůtu k doplnění odvolání. Takovou povinnost nezakládá odvolacímu orgánu ani skutečnost, že odvolatel výslovně v odvolání uvede, že odvolací důvody hodlá doplnit, a o stanovení lhůty „požádá“. Dále pak městský soud poukazuje na to, že žalobce odvolací důvody doplnil i bez výzvy a žalovaný k dodatečně vzneseným odvolacím argumentům přihlédl. Nijak tedy nezasáhl do práv žalobce na podání odvolání, žalobní námitka proto nemá žádný praktický význam.
- 94 Městský soud v Praze tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nicotné či nezákonné; námitky žalobce tak nejsou důvodné. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
- 95 O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. května 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

